కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రాయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ ఉంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ ఉంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/2016/june/june_2016_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

బృందగానం

'**వీలునామా వ్రాసేసి తప్పుకుంటే** అయిపోతుందా?', ఎక్కడినుండో వినిపించింది. కవిత గొంతు అది. పుస్తకాలయంలోని పుస్తకాల మాటున ఎక్కడినుండో వినిపించింది ఆ మాట. కవితకు కథ కవిత ఒప్పుకున్నట్లా లేక ఒక్కింత వెక్కిరింతా అనే ఆలోచన వచ్చింది. అటుగా నడిచాను. ఎడమవైపు చివార్న ఒక టేబుల్ మీద ఉన్న ఏదో చాలా పెద్ద పుస్తకంలోంచి తల పైకి లేపింది. పుస్తకంలోంచి సరస్వతి ఈ ఒక్కసారికి తెల్ల కలువలా వికసించిందా అనిపించింది.

'నా ముందర నుండే వెళ్ళిపోయారు', నవ్వుతూ చెప్పింది.

'పుస్తకాల వెనుక ఉన్నది కనిపించలేదు'

'కూర్చోండి', అంటూ ముందరున్న కుర్చీ చూపించింది. తన బాగ్‌లోంచి ఓ కాగితం తీసింది. ఒకసారి చదువుకుంది. మెల్లగా నావైపు తోసింది. కాగితం ఎగరకుండా దానిమీద చెయ్యిపెట్టాను. తన చెయ్యి తీసేసి బాగ్ సర్దుకుంది. కాగితం తిప్పి చదివాను -

'*ముందుమాట...*

కలం నాదే!

ఇది నిజమే!

అందునుండి జాలు వారిన కన్నీటి వ్రాలుని,

నాది కాదు పొమ్మని నీవనుకొనగలుగుదువా?

అలా నా కవిత నీక్కనపడిన నాడు -

అది చీకటిలో నిలబెట్టిన నిలువుటద్దం లాంటిదే!

నీకు కూడా అగుపించని చిమ్మ చీకటిలో

నిలువుటద్దం వుండడం నిష్ప్రయోజనమేగా!

అలా కాకుండా -

ఎన్నడైనా 'ఇదిగో నాలాగే; ఇది నాతో గొంతు కలపగల వేదనా నాదం' అని నీకనిపిస్తే

అప్పటి నా ఈ పుస్తకాన్ని తెరచే సాహసం చేయి!

నా లోలోన అంతా విశ్వజనిత, విశ్వజనీయ వేదనా రవళి మాత్రమే!

ఈ బృందగానం నీకు వినపడాలంటే నీకూ నిబ్బరమైన గుండె ఉండాలి మరి!'

గ్రంథాలయంలో సామాన్యంగా కొందరు లభ్యంకాని పుస్తకాలను వెతుకుతూ ఉంటారు. వెతికితే దొరికేది పుస్తకం కాదు అని చెబుతున్నట్లు, కవిత, వ్రాయబడని ఓ పుస్తకంలా కళ్ళు విప్పార్చి చూస్తోంది.

కాగితం జేబులో పెట్టుకున్నాను.

ఈమెలోంచి ఓ ప్రపంచం జారిపోయిందా లేక తెలియని మరో ప్రపంచం కోసం ఈమె మరోలా మారిపోయిందా అనే వింత ఆలోచన కలిగింది.

ఆఫీసులో ఈ మధ్య మా బాస్ కొత్తగా మాట్లాడటం ప్రారంభించాడు. ఏదైనా ఫైల్ తీసుకుని వెళితే అంతా చదివి 'దానికీ దీనికీ ఏంటి సంబంధం? ఈ రెండిటినీ ముడి పెట్టకండి. పై వాళ్ళకి పిచ్చి ఎక్కి నా మీద కేకలేస్తారు' అనటం పరిపాటి

అయిపోయింది. గతంలో ఈయనే ఇలా కాకుండా ‘ఓ పని చెయ్యండి, ఆ పాత ఫైల్ ఉంది చూడండీ, దానిని ఒకసారి తిరగేసి కనెక్ట్ చెయ్యండి, సరిపోతుంది‘ అనేవాడు.

ఇవతలకి వచ్చి ప్రక్క సీట్లోని బుచ్చిబాబుని అడిగాను. వీడు టైలర్‌లాగా కాలు ఆడిస్తూనే ఉంటాడు. అడిగేసరికి స్పీడు పెంచాడు.

‘పైవాడి బట్టి ఉంటుంది..‘, చెప్పేసాడు, ‘... ఆ పైవాడు ఆ పైవాడి బట్టి కులుకుతాడు. మనకెందుకు? చెప్పినట్లు చేసి ఇంటికి పోతేసరి.‘

నిజమే పరిస్థితులు అలాంటివే. కాకపోతే ఈయన పెద్ద వయసున్నవాడు కాడు. డైరెక్ట్ రిక్రూట్, చక్కని భవిష్యత్తున్నవాడు. పెళ్ళికూడా ఈ మధ్యనే అయినట్లుంది. టీ త్రాగుతుండగా కుర్రాడొచ్చి ‘సార్ రమ్మంటున్నాడు‘ అన్నాడు. టీ ముగించి లోపలికెళ్ళాను. కూర్చోమన్నాడు.

ఏవో కాగితాలన్నీ చూసేసి పెన్ను స్టాండులో పెట్టేసాడు.

‘ఈ ఊళ్ళో తీగలెక్కడ దొరుకుతాయి?‘ అడిగాడు.

ఇదేంటి? ఆరేసుకుంటాడా? లేక బట్టలారేసుకోవాలా? చిరునవ్వు పనికొస్తుందనుకుని బదులుగా దానినే వాడాను. కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

‘ఓ...సారీ. తీగలంటే... అ.. వీణకు వాడే తీగలు. కావాలి.‘

‘ రెండు మూడు చోట్ల దొరుకుతాయి. మేడమ్‌గారు వీణ వాయిస్తారా సార్?‘

‘వాయిస్తుంది. అవి..‘

‘తెగిపోయాయా?‘

‘అనుకోండి. నాకు వాటి గురించి తెలియవు. కొద్దిగా తెప్పిస్తే నేను మీకు డబ్బులిస్తాను. ఈ ఊరు గురించి నాకు పెద్దగా తెలియదు.‘

‘అలాగే సార్. కాకపోతే తీగెలలో రకాలుండవచ్చు. ఒక్కసారి ఫోన్‌లో కనుక్కొని చెబుతారా?‘

తన మొబైల్ మీద చెయ్యి పెట్టి నన్ను అదోలా చూసాడు.

‘నో... ఓ పని చెయ్యండి. అందరూ వాడేవి ఉంటాయి కదా? అవి తీసుకుని రండి.‘

‘ఓ.. అర్థమైంది. సర్‌ప్రైజ్ ఇద్దామనుకుంటున్నారన్నమాట. అలాగే...‘ అంటూ లేచాను - అతనూ లేచి నిలబడ్డాడు.

‘అసలు సుఖం ఎక్కడుంది చెప్పండి?‘ అన్నాడు. చెయ్యి ఆయనే అడ్డు పెట్టి చెప్పాడు, ‘... మీ మాట ఒకరు వినటంలో ఉందా? మీలాగా నడుచుకోవటంలో ఉందా? మీరనుకున్నది జరగటంలో ఉందా?... ఎక్కడ?‘ ఇతని మనసు ఎక్కడో ఇబ్బంది పడ్డట్లుంది. పైవాళ్ళతో ఏం మాట్లాడినా ఇబ్బందే

‘అసలు ఎక్కడా సుఖం లేదు సార్‘, అనే స్టాండర్డ్ మాట అనేసాను. అసలు జీవిత సత్యం అదేనన్నట్లు తలూపాడు.

‘నాకో వింత ఆలోచన కలుగుతోంది‘, అన్నాడు.

‘చెప్పండి సార్‘

‘తీగను రెండు వైపులా బంధించి, లాగి బిగించి అక్కడ తాకి, ఇక్కడ కదిలించి, సరిగమలని, సంగీతమని, సామవేదమని కబుర్లు చెప్పటం సమంజసమా?‘

'ఆలోచన బాగుంది సార్. లాగి బంధించకపోతే నాదం ఎలా పుడుతుంది? ఓ ప్రక్రియ లేకపోతే తీగె తీగలాగానే ఉంటుంది. కరెంటూ రాదు, శబ్దమూ వినిపించదు.'

కిటికీ బయటకు చూసాడు.

'తీగె ఒక చోట కాలిపోతోంది, మరో చోట తాకినప్పుడల్లా కంప్లయింట్ చేస్తోంది. ఏవంటారు?'

'ఓకే సార్. తీగెలను కొని తెస్తాను. నే తెచ్చే పాకెట్లో అయితే అవి బాధపడవు!'

బాస్ నవ్వాడు.

'అని బాధపడితే ఎంత? పడకపోతే ఎంత? ఎవరికి కావాలి? ఎవరు చూడాలి?' అడిగాడు.

'నిజమే సార్.'

'ఓకే. ఓ పని చెయ్యండి. తీగెలు తీసుకుని మా ఇంటికి రండి. ఎప్పుడైనా సాయంత్రం వేళ ఫోన్ చేసి రండి' అని మొబైల్ చూపించాడు.

'సృజన' కాంప్లెక్స్‌లోకి వెళ్ళి ఓ సాయంత్రం అపార్ట్‌మెంట్ నంబర్లలో ఈయన పేరు చూస్తున్నాను. వెనుక నుండి ఆయనే భుజం తట్టాడు.

'గుడ్ ఈవినింగ్ సర్' అన్నాను.

'రండి' అంటూ మెట్లెక్కాడు, ఇద్దరం ఇంట్లోకి వెళ్ళాం.

చేతిలో ఉన్న పళ్ళ సంచీ ఆయన చేతికిచ్చాను.

'ఇవెందుకు?' అడిగాడు.

'మేడమ్ గారికి...' అంటూంటేనే గట్టిగా నవ్వాడు.

'కూర్చోండి, ఆవిడెక్కడ? ప్రస్తుతం నేనొక్కడినే' కూర్చున్నాను.

'అంటే..'

'అలాంటిదేమీ లేదు కానీ... చెబుతాను' అంటూ లోపలికెళ్ళి మంచి నీళ్ళతో వచ్చాడు. ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. టీపాయ్ మీద రెండు తీగెల పాకెట్లను పెట్టాను. రెండింటినీ పరిశీలించాడు.

'రెండూ మంచివే సార్. వాడి చూడమనండి. శృతి చేస్తేగానీ తెలియదు'

వాటిని అక్కడ పెట్టి నన్ను జాగ్రత్తగా చుసాడు.

'మీకు సంగీతం తెలుసా?' అడిగాడు.

'ఏదో పరిచయం ఉంది. అంతే సార్'

'ఊ... సంగీతం అంటే పెద్దగా గిట్టకపోతే నరకానికి సూటిగా ప్రవేశం ఉంటుందా?'

ఇదేంటి? ఇంజినీరింగ్ కాలేజీలో మేనేజ్‌మెంట్ కోటా అడిగినట్లు అడుగుతాడు?

'అదేంటిసార్! అలా అడిగారు?'

'నాకు సంగీతం గిట్టదు అని చెప్పను కానీ.. మరి ఇదెలా ఉంది, అదిలా ఉంది అంటే ఏదీ చెప్పలేను.'

'అది పెద్ద తప్పు అని నేననుకోను'

'హహ.. మీరన్నా నష్టంలేదు.'

ఆలోచించాను. వీళ్ళిద్దరూ ఏదో గొడవ పడ్డట్లున్నారు.

'ఓ. మేడమ్‌గారు...'

చెయ్యి అడ్డం పెట్టాడు.

'నో. ఆమె కూడా అలా అనలేదు. కానీ ఏ కారణం వల్లనో లోలోపల బాధ పడుతోందేమోననిపిస్తుంది'

నిజమే. ఇదొక ప్రక్రియ. ఒకరి కళకు సరైన స్పందన లభించకపోతే జీవితం ఉప్పులేని కూరలాగా, ఉడకని పప్పులాగా, నడవలేని నడకలాగా, చప్పగా, కనిపించకూడదా అనుకునే తప్పులాగా అలా ఆగిపోతే బావుండుని అనుకుంటూనే ఎందుకో సాగిపోతూ ఉంటుంది.

'ఈ మధ్యనే వివాహం అయిందనుకుంటాను' అన్నాను.

'ఓ ఎనిమిది నెలలైంది.'

'పోనీ కచ్చేరీలు ఏర్పాటు చేసి చూసారా?'

'అయ్యో మీరు భలేవారే! కొన్ని వందలలో కచ్చేరీలిచ్చింది.' లేచి ఓ గదిలోకి నడిచాడు. నేను అటు వెళ్ళాను.

'ఇదిగోండి. అక్కడ కూర్చుని వాయిస్తుంది వీణ' గదిలో వీణ లేదు.

'అంటే సార్, వీణ కూడా తీసుకుని..'

'అవును.'

'సార్... మీరు వాయిస్తుండగా ఆపేయమని ఏదైనా ఇబ్బంది పెట్టారా?'

'నో..నో. అలాంటి పని ఎన్నడూ చేయలేదు. నాకు కావాల్సిన పనులన్నీ చూసుకుని చక్కని టైమ్ సెట్ చేసుకుని వాయిస్తుంది. చక్కగా అభ్యాసం చేస్తుంది.'

'మరి ఇలా ఎందుకు జరిగింది?'

నిట్టూర్చాడు. తలుపు వేసేసాడు. మరల హాల్లోకి వచ్చాం.

'పెద్ద విషయం కాదుకానీ..' సిగరెట్ తీస్తూ చెప్పాడు, 'ఇలా ఏ మాటా చెప్పకపోతే సమస్య పెద్దదైపోతుందేమోనని భయంగా ఉంది. '

'ఆవిడ తల్లిదండ్రులతో మాట్లాడరా?'

చిరునవ్వు నవ్వాడు. టి.వి దగ్గర ఏదో డైరీ తీసుకుని వచ్చి అందులోంచి ఓ కాగితం తీసాడు.

'వాళ్ళే వచ్చారు. ఏమీ అర్థం కావటంలేదన్నారు' ఆ కాగితం చేతికిచ్చాడు. చక్కని దస్తూరి ఉంది. కవితలా ఉంది.

'...ఎన్నడైనా ఇదిగో నాలాగే, ఇది నాతో గొంతుకలపగల వేదనా నాదం అని నీకనిపిస్తే

అప్పుడు నా ఈ పుస్తకాన్ని తెరిచే సాహసం చేయి!

నీ లోలోన అంతా విశ్వజనిత, విశ్వజనీయ వేదనా రవళి మాత్రమే!

ఈ బృందగానం నీకు వినపడాలంటే నీకూ నిబ్బరమైన గుండె ఉండాలి మరి. '

'ఇది మీకు వ్రాసిన లేఖా?'

'కాదు. వాళ్ళ నాన్నకిచ్చింది.'

'ఓ.. మరి నాకు శలవిప్పిస్తారా?' అంటూ లేచాను. ఆయన కూర్చోమని సైగ చేసాడు. కూర్చున్నాక ఆ తీగెల పాకెట్లు నా చేతిలో పెట్టి ఓ కార్డు అందించాడు.

'ఏమీ అనుకోకుండా ఇవి వాళ్ళ ఇంట్లో ఇచ్చేస్తారా?' అడిగాడు. అనుకున్నంత పనీ అయింది. ఈ రాయబారాల వలన గతంలో చాలా ఇబ్బందులకు గురి అయ్యాను. నమస్కారం చేసుకుంటూనే లేచాను.

'సార్. క్షమించండి. మీరు బాగుండాలని కోరుకుంటూనే ఉంటాను. నాకు ఇలాంటి విషయాలలో చేదు అనుభవాలు ఎదురైనాయి. నన్నొదిలెయ్యండి' అని చెప్పి వెనుదిరిగాను. ఆయన వాటిని టీపాయ్ మీద పడేసాడు. ఓకే అన్నట్లు చేతులూపాడు. తలుపు దాకా వచ్చి ఎందుకో ఆగాను.

'సార్, ఈ గది.. తాళం ఎందుకు పెట్టారు?'

'ఇది నా ప్రైవేట్ గది'

'ఓ' అంటూ బయటకు వచ్చాను.

'చూడరా?' అడిగాడు. ప్రతి మనిషీ ఓ ప్రపంచం. ఒక్కో మనసు ఒక్కో మ్యూజియమ్ - ఓ ప్రదర్శన శాల. కొన్ని వేరు వేరు ఆలోచనలు, కొన్ని ఏరేసిన అనుభవాలు, మరి కొన్ని పొందు పరుచుకున్న పసందైన వసంతాలు.. చూడరా అంటే చూడను అనటం ఎంత తప్పు? మరల లోనకెళ్ళాను. తాళం తీసాడు. ఆశ్చర్యం వేసింది. ఓ అరగంట సేపు అలా చూస్తూనే ఉండిపోయాను. ఇవతలకి వచ్చి ఎందుకో ఆ తీగెల పాకెట్లను తీసుకున్నాను. ఇద్దరం గేటు దాకా వచ్చాం.

'ఈ గదికి తాళం ఎందుకు పెట్టారు?' అడిగాను.

'నేనూ మనిషినే!' మెల్లగా అన్నాడు.

విజయనగర్ కాలనీలోకి వెళ్ళి రెండు మూడు సందులు తిరిగి చివరకు ఇల్లు కనుక్కొని లోపలికెళ్ళాను. తలుపు తెరిచే ఉంది. టి.వీలో ఏదో సీరియల్ సాగుతోంది. హాల్లో ఎవరు లేరు. ఎందుకైనా మంచిదని బెల్ నొక్కాను. ఎక్కడినుండో ఓ తల ముందుకు వచ్చి నన్ను చూసింది. కొత్త మనిషిని చూడటంతో ఆవిడ తలుపుదాకా వచ్చింది.

'రాజశేఖర్‌గారు పంపించారు' అన్నాను.

పెద్దావిడ ముఖం స్పష్టంగా వికసించింది.

'లోపలికి రండి' అంటూ సోఫా చూపించింది. ఒక ప్లేట్లో మంచి నీళ్ళ గ్లాసు తెచ్చి కూర్చుంది.

'హాల్లో ఎవరూ లేకపోయేసరికి తలుపు తెరచి ఉన్నా బెల్ నొక్కాను..'

ఆవిడ నవ్వింది.

'అలాక్కాదండీ. ఈ టీవి చూస్తూనే అలా వెనుకనున్న జాగాలో కుర్చీ వేసుకుని కూర్చుంటాను - మా వారు హాల్లో కూర్చుని అన్ని ఛానెళ్ళూ తిప్పి ఒకసారి చూసి నా సీరియల్ నాకు వదిలేస్తూ ఉంటారు.'

'బాగుంది'

'హ హ... ఆయనకేమైనా కావాల్సి వచ్చినప్పుడు సీరియల్ వస్తున్న ఛానెల్ మార్చేస్తారు'

'ఓ... స్కీమ్ బాగుంది.'

'అందుకని అక్కడే కూర్చుంటాను'

తీగెల పాకెట్లు టీ పాయ్ మీద పెట్టాను.

'సార్ మేడమ్ గారికి ఇమ్మన్నారు.'

'ఏంటివి?'

'వీణకు వాడే తీగెలు'

ఆవిడ తీగెలు బైటకి తీసి పరీక్షగా చూసింది.

'మేడమ్ గారు ఇంట్లో లేరండీ?'

చిరునవ్వు నవ్వింది. 'మా వారు ఇప్పుడు అక్కడికే వెళ్ళారు'

'అంటే..'

'ఏం లేదండీ. మా అల్లుడు మీకు చెప్పే ఉంటాడు. చిత్రమైన పరిస్థితిలో ఉంది. డాక్టరు కూడా కొంత సమయం వేచి చూడమన్నాడు.

'ఏదైనా తీవ్రమైనది. ఇబ్బందిలాగా..'

'నోనో.. చాలా మంది కళాకారులకు వచ్చే ఒక సిండ్రోమ్! మాకు అర్థంకాలేదు.'

ఆలోచించాను. అంటే వీళ్ళు కూడా రకరకాల ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారన్నమాట.

'అంటే ఇప్పుడు డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళారా?'

'నో నో... అమ్మాయి ఒక చోట పిల్లలకి వీణ నేర్పుతుంది. అక్కడికి వెళ్ళారు'

'అయితే ఇంటికి వచ్చేసరికి చాలా సమయం పడుతుందన్నమాట నే వస్తాను..' అంటూ లేచాను.

ఆవిడ గేటు దాకా వచ్చింది. 'ఇవి అమ్మాయికి ఇస్తాను. అల్లుడుగారిని అడిగినట్లు చెప్పండి'

తల ఊపి గేటు బైటకి వెళ్ళాను.

'ఈసారి ఇంట్లో ఉండే టైంలో వస్తాను. మీకేమైనా అభ్యంతరమా?' అడిగాను.

'నోనో.. కానీ..'

'కానీ అన్నారు?'

ఆవిడ చిన్నగా నవ్వింది.

'కానీ అసలు విషయం ఏవిటంటే అమ్మాయి ఇక్కడ కూడా ఉండటంలేదు.'

'ఓ' 'అమ్మాయి ఆ పిల్లతోనే కలసి ఉంటోంది. డాక్టర్ అలానే వదిలెయ్యమన్నాడు. మా వారు చూడటానికి వెళుతూ ఉంటారు'

ఇది నాకు మింగుడు పడలేదు. మరీ ఇంత లోతులలోకి మనసు దూసుకుని పోయి ఈదలేని అనుభూతుల నీటిలో ఒక ప్రపంచం ఏర్పడి ఇవతలి రాలేని సమస్యలా కనిపించింది. ఎందుకన్నానో తెలియదు. 'ఆ తీగెలు ఇవ్వండి' అన్నాను.

గేటు మీద నుంచి ఆవిడ చేతులు తీసింది. నన్ను కొద్దిగా భయంగా చూసింది. ఏమి మాట్లాడకుండా లోపలికెళ్ళి తీగెలు తెచ్చి ఇచ్చింది. ఎందుకో నమస్కారం పెట్టింది.

'ఇందులో మా తప్పేమీ లేదండీ. మా మాటగా ఆయనకు దయచేసి చెప్పండి'

'అయ్యో! నాకు అటువంటి ఆలోచనే లేదు. ఆయనకు అసలు లేదు.'

'మరి తీగెలు ఎందుకు తీసేసుకున్నారు?'

'మీ అమ్మాయికి స్వయంగా అందజేస్తాను. అడ్రస్సు చెప్పండి.'

ఏదో అనబోయి ఆవిడ మరేమీ మాట్లాడకుండా లోపలికెళ్ళి గబగబా ఓ కాగితం తీసుకుని వచ్చింది.

ఓ మంచి రోజు చూసుకుని సంగీతం నేర్చుకుంటున్న పిల్లల వద్దకు వెళ్ళాను. అదో పెద్ద హాలు. పిల్లలంతా అటు తిరిగి కూర్చునున్నారు. వాళ్ళ ఎదురుగా ఈమె వీణతో కనిపించింది. వీణ మీద వాయిస్తూనే గాత్రం నేర్పుతున్నది. పిల్లలు తాళం వేస్తూ చక్కగా అనుసరిస్తున్నారు. 'నీ వల్ల గుణదోషమేమి? నా వల్లనేగాని నళిన దళనయనా, శ్రీమా..' అనే కృతి హాల్లో మారుమ్రోగుతోంది. ఓ ప్రక్కగా కూర్చున్నాను. క్లాసు అయిపోయింది. ఆమెతో మాట్లాడాలని అక్కడ కూర్చున్నట్లు గ్రహించింది. నేను దగ్గరగా వెళ్ళి తీగెల పాకెట్లు యిచ్చాను.

తలదించుకుంది.

'నేను రాజశేఖర్ గారి ఆఫీసులో పనిచేస్తాను. మీరెలా ఉన్నారు?'

ఏమీ మాట్లాడలేదు.

'సార్ అడగమన్నారు'

'....'

'బాగా పాడారు'

ఒక్కసారి నన్ను చూసి చీరె కొంగు కప్పుకుంది.

'నా వల్లనేగాని.. అని పాడుతున్నప్పుడు..' ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

'నా వల్లనేగాని అన్నీ నా వల్లనేగాని అన్నా అర్థంలో తేడా ఉంటుంది కదా?'

ఆలోచించినట్లుంది.

'నే దగ్గర స్వరం పైకి వెళుతుంది.. అంతే' అంటూ లోలోన మరల పాడుకుంది.

'కరెక్ట్, మనమందరం మన వల్లనేగదా?'

'సారీ. నేను ఏమీ చెప్పలేను. నా పరిస్థితి అంత బాలేదా, ప్లీజ్' చెయ్యి అడ్డుపెట్టాను.

'తీగెలు సరైనవో కావో చెప్పండి. చాలు!'

పాకెట్లలోంచి తీసి చూసింది. ఓకే అన్నట్లు తల వూపి ప్రక్కన పెట్టింది.

'వస్తాను', అంటూ ఇటు తిరిగాను. అప్పుడర్థమైంది - ఈ పిల్లలందరూ కనుచూపులేనివారు. మరల ఆమె వైపు తిరిగాను.

'మీరు గొప్ప పని చేస్తున్నారు.' అన్నాను, '...నాకు ఓ పాట గుర్తుకొస్తోంది. వినిపించని రాగాలే, కనిపించని అందాలే .... కాకపోతే కనిపించని అందాలను వినిపించే రాగాలలో చూపిస్తున్నారు'

'కళ్ళకు గంతలు కట్టుకుని వేసిన పెయింటింగ్'

'ఓ. అద్భుతం.'

'మా ఆవిడ ఆ గదిలో వీణ వాయిస్తూంటే ఆ శబ్దానికి స్పందిస్తూ అన్ని కంచెలు దాటేసింది నా కుంచె.'

ఆమె వైపు చూసాను. ఆమె తల దించుకుంది.

సంగీతానికి తాళం వెయ్యలేక ఈ గదికి తాళం వేసాడు పాపం ఈయన. అది తెరుచుకున్నందుకు ఆనందంగా ఉంది.

'అవునూ..', అడిగాడు, '...ఈ గదిని చూసాక ఆ తీగెలను అడిగి మరీ తీసుకున్నారు. అక్కడికెళ్ళి ఏం చేసారు?' నవ్వాను.

'తీగెలు కేవలం నాదానికే చెందినవి కావు సార్. వాటిని లాగి, బిగించి బాధపెట్టడం దేనికి? అన్నారు మీరు. రెండు భిన్నమైన స్పందనలు కలవాలన్నా అవే కావాలి.'

'తను వీణ వాయించే సమయంలోనే నన్ను ఈ పనిలోకి దిగమని ఈమె నాకు చెప్పింది. మీ ఆలోచనా?'

ముగ్గురం నవ్వుకున్నాం. జలపాతంలోని రంగులు, రాగాలు ఒకేసారి బృందగానం చేస్తున్నాయి.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments